

TANÍTÁS A HÁZICSOPORTOKRÓL

1. Legyen a kiindulási pontunk az, hogy megnézzük, milyen volt az újszövetségi gyülekezetmodell – és hogyan változott meg.

Jézus Krisztus mennybemenetele után az ApCsel első megemlített gyülekezete a jeruzsálemi gyülekezet volt. Ez a gyülekezet kb. 120 emberrel kezdődött (az 1:15-ben van ez leírva). A Szentlélek kitöltésének napján 3000-ren csatlakoztak a gyülekezethez. Aztán azt olvassuk, hogy az Úr napról-napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel. Két résszel később, a 4:4-ben már 5000 hívő férfiról (!) beszél a Biblia. Az ApCsel vége felé, a 21. részben a jeruzsálemi vének arról tájékoztatják a misszióúton lévő Pált, hogy sok ezren váltak hívővé csak a harmadik útjának ideje alatt.

Robbanásszerű volt ez a növekedés – felmerül a kérdés, hogyan lehetséges ez lelkesi testület, teológiai intézmény, számítógépes adatfeldolgozás, fénymásoló és mindenekelőtt óriási épületek nélkül? Hol gyűltek össze? Hogyan prédikáltak ennyi embernek hangosítás nélkül? Hogy volt lehetséges, hogy ezek a hívők még növekedni is tudtak a hitükben, és nem veszték el a tömegben – mert nekünk már 90-100 fős gyülekezetben sem mindig sikerül odafigyelni egymásra?

Nos, ennek a gyülekezetnek **kettős struktúrája** volt, az ApCsel arról tudósít, hogy az első keresztyének két helyen gyűltek össze: **a templomban és magánházaknál**.

Mit csináltak a templomban? Pontosabban a templom előcsarnokában? Nos elsősorban dicsőítették Istent, azaz ünnepeltek. Azt kell mondanom, és talán ezt mindannyian átélhettük már, hogy nem csak mennyiségi, hanem minőségi különbség is van közöttük, ha harminc vagy háromszáz, esetleg háromezer ember ünnepel, énekel, imádkozik együtt. Óriási erők szabadulnak fel az ilyen ünneplésekben, ennek van magával ragadó ereje, lelkesít és inspirál. Az éneklés is erővel szól, nem hamis nyekergés.

Másodsorban a templom előcsarnokában hirdették az evangéliumot – mivel akkor ott lehetett elérni az embereket nagy tömegben. Mondhatnám, az utcamisszióknak az egyik helyszíne volt: a kapu, a piac és a zsinagógák mellett. Ilyenkor nem ünnepelni gyűltek össze az emberek, hanem hirdették a Jézus Krisztus evangéliumát a vallásos tömegeknek.

A gyülekezet belső és aktív életének helyszíne azonban nem a templom és nem a tömeg volt – hanem a **házicsoportok**. Erről sokat beszél az Újszövetség, íme csak néhány példa:

ApCsel 2:24-27 - Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép.

ApCsel 5:42 – (Miután a nagytanács kihallgatta az apostolokat, és elengedte őket...) Nem hagytak fel a naponkénti tanítással, és hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként.

ApCsel 8:3 - Saul pedig pusztította az egyházat, házról házra járt, férfiakat és nőket hurcolt el, és börtönbe vetette őket.

ApCsel 16:40 - Amint kijöttek a börtönből, elmentek Lídiához, és látva a testvéreket, bátorították őket, majd eltávoztak.

ApCsel 20:20 - Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként.

Róma 16:3-5 (1Kor 16:19) - Köszöntsétek Priszkat és Akvilát, akik munkatársaim a Krisztus Jézusban... Köszöntsétek a házukban levő gyülekezetet is.

Kolossé 4:15 - Köszöntsétek a laodiceai testvéreket, aztán Nimfát és a házánál levő gyülekezetet.

(Egyébként csak zárójelben jegyzem meg ezzel kapcsolatban, hogy a Jehova tanúinak a házról-házra járása nem biblikus, ugyanis itt nem erről van szó, hanem arról, hogy házicsoportok működtek, istentiszteleteket tartottak a házaknál.)

Miért alakult ki a házi gyülekezet?

Jézus Krisztus és az apostolok tanítása miatt.

Mert arról tanítottak, hogy az egyház nem kövekből áll, hanem emberekből. Hogy a Szentlélek nem kézzel csinált templomokban lakik, hanem a testünk templomában. Arról, hogy eljön az idő, amikor Istent nem épületekben, hanem lélekben fogják imádni és dicsőíteni. Az Újszövetség tanítása szerint az emberek nem *járnak* templomba, hanem ők maguk a templom! Éppen ezért Isten ott van, ahol ez a nép van – ott lakik, ahol ez a nép lakik: vagyis az otthonaikban, a családjaikban, a munkahelyükön, a baráti társaságaikban.

Nagyon súlyos következményekkel járt az, hogy a legtöbb nyelvben a templomot azonosították a gyülekezettel. Pedig az Újszövetségben épületet soha nem neveztek egyháznak vagy gyülekezettnek. Sőt, hadd mondjak egy nagyon lényeges és nagyon súlyos dolgot az egyháztörténelemből: Tudja-e valaki, hogy mikor építették meg az első keresztyén templomot, gyülekezeti házat – nevezhetjük akárhogy? – **Nos, csak 314-ben!** Miután Nagy Konstantin legalizálta a keresztyénséget. Egyébként az erejét és a hitelét is akkor vesztette el az egyház, és pontosan akkortól lehet beszélni a hit és a közösség megüresedéséről! Szerintem nagyon elgondolkodtató tény ez. 300 éven keresztül a drasztikus mértékben növekedő és fejlődő egyház számára egyáltalán semmi szükség nem volt szent helyekre, imaházakra vagy katedrálisokra! Sőt, mindehhez azt is hozzá kell tenni, hogy 313-tól nem csupán épületeket kezdtek el emelni, ez még önmagában nem is biztos, hogy baj lenne, de elkezdtek módszeresen szétbombázni a házi közösségeket, végül a Laodíceai Zsinat (talán szellemileg ez sem véletlen, gondoljunk a Jelenésekben lévő laodíceai levélre!) végleg megtiltotta a házaknál történő úrvacsorát is. Ezzel megszűnt a keresztyén gyülekezet eredeti, újszövetségi formája, a klérus és a rendszer bekebelezte az élő gyülekezeteket.

Az ár, amit ezért fizettünk, amit fizetünk a mai napig mi baptisták is, óriási:

- Teljesen eltűnt a mindennapok és az istentisztelet kapcsolata, ami magánházaknál természetes volt.
- Az egyes keresztyének életében a hangsúly a személyes közösségből és a tanítványság megéléséről átkerült a hangsúly a kultuszra és a közösen kialakított szokásra.
- Ettől kezdve mindenki kötetlenül élhette a saját keresztyén életét, mivel hitének dolgait nem kellett senkivel megbeszélnie, a családi dolgaiba se látott bele senki. Ennek a mai következménye az, amikor meglepődünk azon, ha kiderül, hogy egy-egy család évek-évtizedek óta nincs rendben, és egyszer kiborul a bili. Már nincs kapcsolatunk egymás hétköznapijaival és családjával.
- Megszűnt a személyes és családi lelkigondozás és kontroll, ami egyrészt az elszemélytelenedéshez, másrészt a hitvallási zűrzavarhoz vezetett. A kis közösségekben sokkal természetesebben lehetett növekedni a hitben, és a ki közösség intimitása megvédett a téves tanokkal és gyakorlatokkal szemben. Legfőképpen azért, mert a kisközösség kétirányú kommunikációból állt, nem egyirányúból, mint itt a templomban: itt csak én beszélek, és a véleményét illetve életgyakorlatát mindenki megtarthatja magának.
- A magánházakra jellemző dinamizmust, rugalmasságot és intimitást felváltotta a szigorú rend és a fegyelem, valamint a tradíciókhoz és közös viselkedési formákhoz való ragaszkodás.
- Az egyház innentől kezdve már nem Szentlélekkel betöltekezett hívő emberek közösségét jelentette, hanem elsősorban egy szervezetet és rendszert, másodsorban pedig épületeket. A Dogma című filmben hangzik el az a nagyon is irónikus, de igaz mondat, hogy „a keresztyénséggel az a baj, hogy egy nagyszerű gondolatra intézményt építettek.”
- Ráadásul épületeink legtöbbször egyáltalán nem segíti elő az igazi közösség kialakulását az emberek között. A régi templomok hidegek és sötétek – ezzel pedig rendesen rációznak az evangélium üzenetére. A fenntartásuk óriási költség, nem beszélve arról a félelmetes gazdaságtalanságukról, hogy a legtöbb épületünket heti egy-két alkalom kedvéért tartunk fenn. Felszerelésünk és az egész légköre épületeink nagy többségének elavult és a régmúlt századokat idézi, nagyon távol van a mai plázákhoz,

fényekhez, képekhez szokott világunktól. Éppen ezért nem érzik jól magukat azok, akik az utcáról bejönnek. Valljuk meg őszintén, gyülekezeteinkben jó, ha mi magunk jól érezzük magunkat – de mára már ez sem általános.

- Azzal, hogy felépítették a templomokat, és hivatalba állították a papokat és lelkészeket, kettévált az egyház hozzáértő klérusra és a laikusokra. Ez pedig néhány évtized alatt megölte az egyetemes papságot.

Nos, elég végignézni a középkor egyházát, és összehasonlítani az első 300 évben elért gyümölcsökkel – azt hiszem mindenki ugyanazt a siralmas eredményt fogja látni. Lett egy intézményünk, és ezzel elvesztettünk szinte minden eredeti, újszövetségi értékünket, elvesztettük a gyümölcsjeinket, elvesztettük az erőnket, és azóta nem növekedünk napról-napra üdvözülőkkel!

2. MIT TUDNÁK TENNI?

Három nagyon fontos alapelvet szeretnék most megemlíteni:

ELŐSZÖR is egy egész lényünket átformáló szemléletváltásra lenne szükségünk, amelyről meggyőződésem, hogy csak a Szent Szellem tüze tudja elvégezni bennünk Isten igéje, a biblikus tanítások, az abból megerősödő életszentségünk és a sok-sok közbenjáró imádságunk által.

Ennek a szemléletváltásnak a lényege, hogy amikor egyházra vagy gyülekezetre gondolunk, akkor azon ne intézményt, ne egy –izmust, akár baptizmust, ne épületet értsünk, ne tradíciókat vagy történelmet értsünk, hanem KÖZÖSSÉGET! Méghozzá nem is akármilyen, hanem lelki-szellemi közösséget, szolgáló-közösséget, imaközösséget, életközösséget. Addig legalábbis, amíg ezek nincsenek meg, ne erőltessük az épületet vagy a szervezetet, mert üresen és erőtlenül fog kongani az egész.

Megfigyeltem, hogy amikor valakinek számot kell adnia a benne élő reménységről, akkor inkább beszél a felekezetről, a saját gyülekezetről, az alkalmairól, a lelkészéről – mintsem arról, hogy ő bűnös ember volt, akiért Jézus Krisztus meghalt, amikor ezt elfogadta, akkor új szívet kapott, amiben már nincs helye a bűn megtűrésének, és azóta is az Ő szolgálatában él, erről akar bizonyosságot tenni, és a hitéből jó cselekedetek fakadnak és jó gyümölcsök teremnek. – EZ evangélium, ez reménység – az előbbi nem!

A MÁSODIK nagyon fontos alapelv, hogy akármennyire is nehéznek tűnik, de meg kellene tanulnunk azt, hogy ne épületekbe, alkalmakba és rendszerfenntartásba fektessünk be – hanem emberekbe! Ha mi a Bibliának hiszünk, akkor el kéne végre hinni, hogy Isten nem itt lakik a Miskolci Baptista Imaházban – hanem a miskolci baptisták szívében lakik! DE ha szívükbe, a családi közösségeikben, a kapcsolataikban nem lakik, akkor csinálhatunk itt mi akármit, ha meggebedünk, sem lesz itt az Úr jelenléte!

Most nem arra apellálok, hogy adjuk el az épületünket, hogy legyünk igénytelenek. De a súlypontot át kell tennünk az emberek építésére! Mert még mindig az van, hogy amikor építeni kell valamit megmozdul a gyülekezet, és ez nagyon jó – de amikor imádkozni kellene, evangélizálni kellene, szolgálni kellene, akkor csak az a néhány ember mozdul mindig, akik úgysem tudnak leállni, mert ég a szívük az Úrért! Vagy tessék összehasonlítani a gyülekezet éves költségvetésében azt, hogy mennyi pénzt költöttünk az épületeink fenntartására, rezsizámláira, renoválására – s mennyit közvetlenül a misszióra, evangélizációs programokra, emberek szükségének betöltésére. Általában siralmas eredmény szokott kijönni.

A gyülekezeti élet elsősorban nem kulturális érték, nem tradicionális érték és nem anyagi érték – hanem szellemi érték. Ezért arra kell sokkal nagyobb hangsúlyt fektetnünk, amivel lelkeket mentünk meg. Tehát hadd ismétljem meg: nem épületbe, alkalmakba vagy rendszerbe – hanem emberekbe kell nekünk befektetnünk először és elsősorban – pénzt, időt, kapcsolatokat, munkát, mindent, ami befektetés.

A HARMADIK pedig, hogy nagyon céltudatosan egyenlő értékűvé kell tennünk a keresztyének lakóházait a keresztyének templomaival. Ez jelenti azt, hogy az otthonoknak is olyan helyekké kell válniuk, ahol a hívó emberek imádkoznak, tanításokat hallgatnak, hitre jutnak, a hitükben növekednek, közösséget gyakorolnak egymással, szolgálnak egymás felé. Ez nem csak itt történhet meg, az imaházban – sőt, itt meggyőződésem, hogy sokkal nehezebben és ritkábban történik meg, mint ahogy lehetne a házi közösségekben. Legalábbis ezt láttuk a keresztyénség első három évszázadában – és ezt láthatjuk akkor is, ha megnézzük Dél-Amerika, Afrika vagy Ázsia radikálisan növekedő egyházait és gyülekezeteit: mindenhol házcsoportok tartják össze és növelik a gyülekezeteket, valóban napról-napra, és valóban üdvözülőkkel, nem csak csöndben szemlélődő, az utolsó padokban elbújó látogatókkal.

3. A HÁZICSOPORTOK ELŐNYEI

A következő témánk tehát a kics csoportos gyülekezeti struktúra hatékonyságának igazolása. Mielőtt belemennénk a részletekbe, szeretném azt elmondani, hogy egy nagy, több felekezetre kiterjedő nemzetközi felmérés kimutatta, hogy azok a gyülekezetek növekednek folyamatosan, amelyek tudatosan be tudják tagolni tagjaiknak több mint a felét egy teljes értékű házics csoportba. Ez mindenképpen elgondolkodtató tény!

Nos, nézzük, miben hoz többet a kics csoportos háziközösség a templomi berendezkedéssel szemben:

1. A házi gyülekezet ideális lehetőséget nyújt a személyiség megváltozására.

Az ilyen irányú gyülekezetnövekedési vizsgálatok kimutatták, hogy a hagyományos, templomos gyülekezetmodell majdnem teljesen alkalmatlan az alapelvek és értékek, az életszemlélet és a meggyőződés – ebből fakadóan a motivációk és a viselkedés hathatós és maradandó megváltoztatására. Nagyon sok keresztyén a templomon és a vasárnapon kívül ugyanúgy él, mint a környezetében élő nem hívő emberek, és amikor bejön a gyülekezetbe, felvesz egy viselkedési mintát, mint amikor valaki színházba vagy könyvtárba megy, pontosan tudja, hogyan kell öltözködni és hogyan kell viselkedni.

A háziközösség ezzel szemben egy sokkal zártabb, természetesebb és intimebb közösség, amelynek színtere általában a család, és ez a személyes és életközeli kapcsolat radikális mértékben bír életformáló erővel.

2. A háziközösségen belül valódi közösség jöhet létre, és bizalmas kapcsolatok épülhetnek fel.

Egy háziközösség tagjai megosztják egymással örömeiket és problémáikat, kérdéseket tehetnek fel, mert van lehetőség és idő a konkrét válaszok közös megtalálására is. Míg az istentiszteleten magányosak és magára hagyottak tudunk lenni vagy maradni, addig egy kötetlen háziközösségben nem ússzuk meg beszélgetések, valós közösség nélkül. Ez a bizalomra és ismeretre alapuló közösség formálhatja a gyülekezet tagjait valódi életközösséggé, őszinte és konkrét imaközösséggé, és egymást kiegészítő szolgáló közösséggé.

3. A háziközösséges gyülekezet növekedése nincs korlátok közé szorítva.

Vagyis ha a missziókat elsősorban nem alkalmakra és épületekre méretezzük, és nem a szolgálattevőket számoljuk, hogy hányan vannak, akik a missziót valóban a szívükön viselik, hanem a háziközösségeket tekintjük az evangélizáció és a hitbéli növekedés elsődleges – de nem egyetlen – színterének, akkor nem fog meglepni bennünket az, hogy kicsi a termünk, kevés a szolgálattevőnk, az időnk vagy az erőnk – mert otthonunk mindannyiunknak van, és az életünket mindannyian ki tudnánk nyitni mások előtt. Én magam megtehetem, hogy a hét minden napján hirdetem az igét, igaz,, hogy egy hónapon belül kiégek, de a mi gyülekezetünkben akkor egy héten lesz hét evangélizáció. Ha azonban házainknál tennénk ugyanezt, nem kellene idegen helyre elhívni az érdeklődőket, nem kellene óriási költségekbe vernünk magunkat, nem kellene orgonisták, énekkarosok minden estére, nem kellene műsort szerveznünk, még csak utazgatnunk sem kellene, nem kellene plakátokat, meghívókat nyomtatnunk, nem kellene hónapokig időpontokat egyeztetnünk, stb. stb. Arról már nem is beszélve, hogy nem elméleti lenne az evangélizáció, és meg lenne oldva a legtermészetesebb módon az utógondozás is. Mindezt egybevetve össze sem lehetne hasonlítani a hatékonyságában a kétféle hozzáállást a misszióhoz.

4. A háziközösségek személyes kereteket nyújtanak.

A legjobb imaház sem képes azt a személyes, szívélyes, feszélyezetlen, nyílt légkört biztosítani, mint egy magánlakás. Amikor az emberek imaházba jönnek, akkor egy intézménybe jönnek. Amikor azonban egy lakásba hívjuk meg őket, akkor a Szűcsékhez, a Simonékhoz jönnek. Azaz hús-vér emberekhez. És egy természetes emberi közegben sokkal inkább nyitottabbak, hogy megosszák másokkal a valódi kérdéseiket és vágyaikat, mint egy intézményben.

Van még egy nagy haszna ennek kifejezetten azok számára, akik a lakásukat megosztják erre a célra: a vendéglátás gyakorlásra révén rengeteg új, és kifejezetten jó szokásra tesznek szert – azaz fejlődik a jellemük.

5. A háziközösségek a gyülekezeten kívülieket is könnyebben elérhetik.

Gyülekezetek óriási energiákat ölnek bele, hogy embereket érjenek el az evangélizációikra vagy alkalmaikra. Estéket töltenek hívogatással, meghívókat nyomtatnak, kimennek az utcára, frusztráltan próbálnak vadidegen embereket rábírní arra, hogy kövessék az ő példájukat – ahelyett, hogy ennek az árának a tizedéből rendszeresen törődnének azokkal, akik a rokonságukban, a szomszédágukban, a munkahelyeiken élnek, akiket amúgy is ismernek vagy akikkel többnyire naponként találkoznak.

Természetesen ehhez olyan életszentségre van szükség, amit azok is látnak, akikkel naponként találkozunk. Mert idegeneknek sokkal könnyebb elmondani valamit, amit ugyan mi is hiszünk, de az életünkben nem tudnánk megmutatni. Ez igaz – egy vallásos, hitetlen és hiteltelen gyülekezetnek semmi értelme kics csoportokban élnie, mert csak lelepleződne az egész rendszer üressége és hitványsága.

6. A házics csoport segít, hogy mindenkit be lehessen tagolni a gyülekezetbe.

Egy kics csoportban, egyrészt a létszám, másrészt a kötetlen formák miatt sokkal nagyobb figyelmet lehet szentelni az egyes emberek egyéni kérdéseire, igényeire és gondjaira, mint a nagy gyülekezetben, ahol az egyén elvész a tömegben, és általában nem kétoldalú az, ami az istentiszteleteken folyik.

A kics csoportban mindenki hozzá tud járulni a csoport működéséhez, mindenki kaphat személyre szóló üzeneteket és bátorítást, és a fegyelmezésnek sem több száz tanúja van. Egy kics csoportban komolyan lehet venni a butának tűnő kérdéseket is, amiket soha meg nem mernénk kérdezni itt az imaházban, komolyan lehet venni az újonnan érkezők útkeresését és tévedéseit, számításba lehet venni és építeni lehet minden egyes tag egyéni tulajdonságaira, és sokkal gyógyítóbb módon lehet elhordozni az erőtlenekeket is. Az ilyen házi közösség tudja csak biztosítani azt a tudatot az egyénben, hogy nem csupán egy apró és névtelen fogaskerék egy hatalmas gépezetben, hanem neve, személyisége és értéke van a többiek számára is.

7. Csak a házics csoportok képesek megoldani azt a lelkipásztori dilemmát és szükségletet, amely manapság az egyházat leginkább szorongatja.

A gyülekezet lelkipásztorát a legtöbb gyülekezet a pásztorától várja. Azonban könnyen átgondolható, hogy még egy ekkora gyülekezetben lenne lehetséges ezt egyetlen embernek betöltenie, mint a miénk. Azon kívül a lelkipásztor alapvetően kellemetlen dolog – ha valaki lelkipásztori beszélgetésre jön vagy hív, akkor ott valami baj van. Így a keresztyén lelkipásztor a legtöbb esetben már csak helyrehozás – és nem folyamatos, kölcsönös lélekápolás – mert valami ilyesminek kellene inkább lennie. Az lenne a természetes, hogy folyamatában ismerjük egymás gondjait és élethelyzetét, és ha a sok kicsi dologban egymás mellett tudnánk állni, talán a legtöbb nagy problémát el is kerülhetnénk. És megintcsak oda lyukadunk ki, hogy mindegy a gyülekezet, a liturgia teljességgel alkalmatlan. Az ilyen beszélgetések alapja mindig a bizalom, a meghitt légkör, a személyes kapcsolat. A házics csoport sokkal természetesebb módja lehet a gyülekezet gondozásának, mint egy-két főállású gondozó, aki úgyszólván olyan kapcsolatban mindenkivel, mint amilyen kapcsolatot egy kis csoporton belül mindenki ki tud alakítani a maga számára.

8. A házics csoportokban egybeesnek az érdekek és a szükségletek.

A gyülekezet nagy alkalmi nagyon sokféle embert gyűjtenek össze: fiatalokat és időseket, egyedül élőket, házasságokat és szülőket, munkanélkülieket és vezetőket, szegényeket és gazdagokat. És mindenki elvárja, hogy Isten ugyanolyan nagy üzeneteket mondjon minden alkalmon mindenkinek. Mindenki elvárja, hogy a maga szája íze szerint működjön az istentisztelet, hogy azt a zenei stílust, azt az imádkozási módot, azokat a témákat szeresse mindenki, amit ő szeret. És ha mindenki így gondolkodik, soha nem lesz gyülekezet – csak egy intézmény, amelybe elégedetlen és frusztrált emberek járnak.

A házics csoportokat azonban lehet súlyozni, lehetnek kifejezetten sokszínűek. Nemrég evangélizáltam egy olyan református gyülekezetben, ahol 30 házics csoport működik: kicsi, közepes, nagyifjú, fiatal felnőttek, egyetemisták csoportja, 30-asok, 40-esek, 50-esek, nyugdíjasok, kismamák vagy nagymamák házics csoportjai. Maga a gyülekezet 600 tagú, és hetente összesen 50-60 különböző alkalmat tartanak, és ebből a hatalmas „kínálatból” mindenki megtalálja azt, amelyikben a leginkább tudja adni önmagát.

9. A házics csoportok ideális háttérrel nyújtanak a közös szolgálatokhoz.

Arról volt már szó, hogy a legtöbb gyülekezetben az a helyzet alakult ki, hogy mindig van egy kis csoport, akik rengeteget dolgoznak a gyülekezeti munkákban, erejükön felül vannak leterhelve, és a nagy többség kritikusan nézi és értékeli azt, amibe maguk nem sokat fektettek be. És sokszor még azt is elfelejtik, hogy megköszönjék mindazt, amit néhányan tesznek a gyülekezetért.

A házicsoportok nagyon hatékonyan tudnának ezen változtatni, ha elhatároznák, hogy valamilyen munkát, vagy a közösből egy időpontot közösen magukra vállalnak. Így munka közben, lakva ismerhetnék meg egymást még jobban, sokkal többet sokkal jobban szolgálhatnának a gyülekezetben, és megmenthetnék sok értékes testvérünket a kiégéstől.

Az amerikai Willow Creek Gyülekezet 20.000 tagból áll, akik 1000 házicsoportba tagolódnak be. Náluk úgy működnek a házicsoportok, hogy mindegyik csoportnak van egy szolgálati területe vagy ideje. Hetente összejönnek egy három órás alkalomra, amiből másfelet a közösség gyakorlásával, bibliázással, imádsággal, beszélgetéssel töltenek, azután együtt hozzálátnak a saját feladatukhoz, és másfél órát dolgoznak. Van, amelyik kertészkedik, van, amelyik takarít, dicsőít vagy a gyülekezeti újságot szerkeszti.

Vagy milyen jó lenne azt megvalósítani, hogy itt nálunk a vasárnapi szolgálatokra a házicsoportok közösen készülnének föl. Nem kellene összejönni külön időpontokban készülni, hanem a házicsoporton a sokféle dolog között ezt is begyakorolhatnánk. Sokkal többet, és sokkal minőségibb módon tudnánk szolgálni itt a gyülekezetben.

10. Végül – de nem utolsós sorban – a házicsoport feloldja a klérus és a laikusok közötti különbségeket.

A házicsoportok hiánya általában világosan megmutatja, hogy a gyülekezet nem veszi komolyan az egyetemes papság elvét. Vannak lelkészek, elöljárók, diakónusok, imaórávezetők – de aki ezekbe nem tartozik bele, annak semmi kötelezettsége és semmi felelőssége nincs abba, hogy a gyülekezet növekszik-e üdvözülőkkel.

Nos, a házicsoportok nagyszerű és kihagyhatatlan lehetősége és feladata, hogy tanítványokká nevelje a gyülekezeti tagokat – akik kapcsolatokat építenek és ápolnak, misszióznak és lelkigondoznak, hogy egyik hite által épülhessen a másik, és nem egy-két testvér hite által épüljön a többi száz.

Mindebből újra láthattuk, hogy a házicsoportok nem opcionális lehetőségei Krisztus gyülekezeteinek, hanem létfontosságú szükségletei. A házi gyülekezetekből álló gyülekezetnek olyan előnyei vannak, amelyekről nem mondhatunk le – mert nagyon régóta láttuk kárát a hiányának, a személyes, elkötelezett hit meggyengülésében, az egyetemes papság és a keresztyének egymással való közösségében is. Itt az ideje, hogy megújítsuk és felfrissítsük gyülekezeteinket azáltal, hogy visszatérünk a keresztyénség eredeti, hatékonyan működő keretei közé.

4. TELJES ÉRTÉKŰ HÁZICSOPORTOK

Most újból a jeruzsálemi, igen jó hírű és hatékony gyülekezet mintáját fogjuk részleteiben is feleleveníteni az ApCsel 2:41-47 alapján – és minden gyülekezet ÖT nagyon fontos, sőt, nélkülözhetetlen funkcióját vesszük sorra, és látni fogjuk, hogy ezek a házicsoportokban, mint házaknál összejövő gyülekezetben sokkal inkább meg tud valósulni, mint itt a nagy istentiszteleten.

1. A hitben való növekedés.

Ez először is abban nyilvánult meg, hogy nagyon intenzíven foglalkoztak a Szentírással. Tanulmányozták a héber Bibliát és kitartóan részt vettek az apostoli tanításban. Nagyon fontos azonban azt tudni, hogy a tanítás nem csupán fejtágítást jelentett, mert a nagy misszióparancsban sem csak annyi áll, hogy „tanítsátok őket” – hanem az áll, hogy „tanítsátok őket, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek.” Nos ez, amit ebben a percben is csinálunk, a tanítás – de hogy ki mennyit tart meg belőle, az itt nem fog kiderülni, mert a hétköznapijainkat nem ezen a helyen és nem ennyi ember előtt éljük. A megtartás segítéséhez és begyakorlásához alkalmas sokkal inkább a kiscsoport. A legtöbb keresztyén esetében nem az a baj, hogy nem tudnak eleget, hanem az, hogy amit tudnak, azt nem használják. Hajlamosak a hitről szerzett ismereteiket azonosítani magával a hittel. Szóval az Istenről szerzett ismeret közel sem azonos az Istenbe vetett hittel. Az tény, a hit az ismeretből fakad – de nem helyettesítheti azt! Éppen ezért a házicsoportokban a hangsúlyt nem a hitről szerzett tudásra kell helyezni, erre nagyon jók az ilyen erőteljes tanítói alkalmak – hanem az itt kapott ismeretek alkalmazására! A tanítványság begyakorlása a cél, a tagok lelki növekedése és Jézus követésének valóságos megélése. Ebben eszköz ezen felül a lelkigondozás, amely egy amúgy is bizalomra épülő kapcsolatrendszerben már nem erőltetett vájkálás a szennyben, hanem magától értetődő része a közösségnek.

2. Intenzív közösség – a koinónia

Az első gyülekezet tagjai nem csak az apostoli tanításban vettek részt kitartóan, hanem a „közösségben” is. A különböző rendezvényeken ha akar, részt vesz az ember – ha akar, nem vesz részt és otthon marad. Az élő közösség azonban feltételezi a rendszerességet és a megbízhatóságot. Ezt a közösséget a jeruzsálemi gyülekezetben elég sok dolog jellemezte:

- **Napról-napra** voltak együtt, azaz rendszeres és folyamatos volt a közösségük, nem alkalmi (a mai gyülekezetek életének legnagyobb része alkalmi tevékenység!)
- **Egy szívvel és egy lélekkel** voltak együtt – azaz egység volt közöttük, valós és nem csupán elvi egység. Ugyanazt akarták, ugyanazt a látást kapták, egymást kiegészítve ugyanoda akartak eljutni – az ilyen egységhez kapcsolódnak az olyan nagy ígéretek, mint pl. hogy „ha ketten közületek egy akaraton lesznek, bármit kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám!”
- **Házanként megtörték a kenyeret** – közös vacsorákat, teázásokat, ma azt mondanánk, kerti partikat vagy nagy esti vendégségeket rendeztek.
- **Imádkoztak egymásért** – Mennyi csodát, gyógyulást, növekedést, szükségek betöltését látnánk magunk körül, ha elkezdenénk rendszeresen és következetesen közbenjárni egymásért. Mennivel tisztább és erősebb lehetne az életünk, ha megtanulnánk egymás előtt bűnt vallani, ahogy a Jakab 5-ben olvassuk is.
- **Megosztották egymással javaikat is** – ha segítséget szenvedett valamelyikük, mindig volt, aki segített neki. Sokkal hatékonyabb ez, mint valami központi segélyszervezet! Az újszövetségi vagyonszövetség, amelynek már az árnyékától is szívgyörcsöt kapunk, a kis háziközösségekben nagyon egyszerűen és természetesen tudna megvalósulni azáltal, hogy gondot viselünk egymásról.

3. Szervedélyes hitélet

Hadd mondjam gyorsan: hitélet itt is van – csak sokszor a szenvedély hiányzik belőle!

Az imádság, az Isten dicsőítése, a bibliatanulmányozás vagy a kenyér megtörése – illetve az az egység, ahogyan mindebben részt vettek – nagyon jó képet festenek arról, hogy mennyire jó szellemisége és lelkiülete lehetett ezeknek a házaknál összejövő istentiszteleteknek. Ezek az emberek nem szertartásokon vettek részt, hanem áthatotta őket a szenvedélyes hitélet. Nem liturgiában gondolkodtak, hanem az Istennel és a testvérekkel való megélt, valós kapcsolatokban. És éppen ezért rengeteg jel és csoda történt, rengeteg kapcsolatot tudtak megszentelni és megáldani épp azáltal, hogy kötetlenül és a hétköznapokban élték meg mindazt, amiből nekünk javarészt csak vasárnap jut.

Azt pedig már csak óvatosan említem meg, hogy például az úrvacsorát a keresztyénség első háromszáz évében csak magánházaknál vették, ráadásul egy valós asztalközösség részeként. Hiszen így is kezdődött: egy magánháznál, egy vacsorával egybekötve. Akár tudomásul vesszük, akár nem, ez azt jelenti, hogy többek között az úrvacsorai liturgiáknak sincsen semmi köze a Bibliához, legfeljebb csak a katolikus tradíciókhoz, annak egy kicsit reformált és baptizált változata!

Itt tehát az volt a fontos, hogy a házicsoportokat áthatja a hit valóságos megélése. Az imádság, a dicsőítés vagy az evangélizáció nem helyhez vagy alkalomhoz kötött, hanem teljesen természetes és hétköznapi volt és lehet ma is!

4. Szolgálatok

És itt elsősorban most nem a lelki szolgálatokról van szó, hanem kifejezetten a diakóniáról, amiről sokat lehet olvasni az Újszövetségben. Az özvegyekről, az idősekről, az elesettekről való gondoskodásról. Nem csak egymással osztották meg a javaikat, hanem a rászorulókkal is – ennek lett az a gyümölcse, hogy „kedvelte őket az egész nép”. Ehhez persze hallatlanul nyitottnak kell lenniük ezeknek a csoportoknak – hogy oda bárkit be tudjanak fogadni. A hangsúlyt most azonban, ismétlem, a diakóniára szeretném helyezni. Nos, ha őszintén számba vesszük az ilyen irányú dolgainkat, akkor azt mondhatjuk, hogy van egy Baptista Szeretetszolgálat, amelynek a bevétele nagyrészt nem tőlünk származik, hanem külföldről, van két szeretetházunk, amelyet az állami fejkvótából és az idősek nyugdíjából tartunk fel – ez nem a 11.000 baptista diakóniai szolgálata!

Hadd mutassam be ezt másik oldalról: a Hit Gyülekezete akár szeretjük, akár nem, egy nagyon dinamikus fejlődő gyülekezet. Az egyik valós erőssége (van sok hazug erőssége is szerintem) az, hogy eleve a

házcsoportokra épült, ahol egyrészt megvolt a lelki-szellemi közösség, a dicsőítés meg a bibliázás, és utána a csoport tagjai megbeszélték, hogy ki miben tud a másoknak segíteni, vagy ki tud olyanról, akin a csoport tudna segíteni. Ez nem a látványos vagy balhész oldala a Hit Gyülekezetének – meg egyébként rajtuk kívül sok más karizmatikus gyülekezetnek – hanem éppen a nagyon jól működő és erős oldala.

5. Misszió

Az ApCsel 5:42-t már idéztem, most megismétlem: *Az apostolok nem hagytak fel a naponkénti tanítással, és hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként.* – Felmérések kimutatták, hogy azoknak, akik csatlakoznak egy házcsoporthoz, kereken 80%-uk hitre is jut és beépül a gyülekezetbe. Össze lehet ezt hasonlítani az evangélizációs alkalmaink eredményességével – azt kb. 1,5%-ra teszik. A kiscsoportos misszió előnyei épp az eddig felsoroltakban vannak, nem sorolom most újra őket.

Ez tehát a teljes értékű házcsoport öt alkotóeleme:

1. Hitben való növekedés
2. Intenzív életközösség – azaz koinónia
3. Szenvedélyes hitélet
4. Szolgálatok – diakónia
5. Misszió

Nos, az ilyen alapértékű gyülekezetek örökölhetik azt az áldást, amit a jeruzsálemi gyülekezet házcsoportjai is megörököltek: hogy napról napra növelte az Úr a gyülekezetet üdvözülőkkel.

5. NÉHÁNY GYAKORLATI TANÁCS: MIT TEGYÜNK?

1. Határozott látásunk, hogy **minden gyülekezeti tag épüljön be egy már működő házcsoportba**, vagy a vezetőikkel egyeztetve indítson el új csoportokat. Gondoljunk arra, hogy minél több házcsoportot tudunk elindítani és fenntartani, annál több istentiszteleti helyet foglalunk el ebben a világban! És nem az a fontos, hogy indulásukkor mekkora egy házcsoport, két-három család már elegendő is hozzá – hanem hogy mekkora lehet, ha kihasználjuk a benne rejlő természetes és természetfeletti lehetőségeket!

2. **Nagy szeretettel figyeljünk minden érdeklődő, útkereső vendégünkre, és ha csak lehet, hívjuk meg egy kiscsoportba**, mert ott sokkal egyszerűbben tudjuk bemutatni neki azt, hogy mi is a keresztyénség a gyakorlatban.

3. **Gondoskodni fogunk a házcsoportok vezetőinek folyamatos képzéséről, és felkészítjük őket arra, hogyan tudnak szolgálatba állítani minél többeket** – mert az egyetemes papság megvalósítása a célunk. Ennek az eszköze és egyben gyakorlóterepe lesz a házcsoport.

4. **Tudatosan építjük és ápoljuk kapcsolatainkat, és nyissuk meg a házcsoportjainkat rokonaink, barátaink, munkatársaink előtt.** Kezdjük el imádkozni értük, akár heteken keresztül, és hívogassuk őket kitartóan. Nem kell azt mondani, hogy házcsoport, elég, ha azt mondjuk, egy baráti társaságba hívjuk meg őket az otthonunkba. Vegyük számba, kik azok, akikkel már kialakult bizalmi kapcsolatunk van, és a misszióknak elsődleges célpontjai legyenek ők!